

Panium – Tall åtte

Tredje linjes oversikt

Jeff Pippenger

2025-03-17

Seleukos III Keraunos regjerte en kort tid som konge fra 226 til 223 f.Kr. før han ble myrdet eller døde under mystiske omstendigheter. Seleukos III var den umiddelbare forgjengeren til Antiokhos III. De to brødrene representerer «sønnene» i vers ti, og de representerer Reagan og Bush i 1989.

Men hans sønner skal ruste seg og samle en mengde store stridskrefter; og én skal visselig komme og skylle fram og trenge igjennom; deretter skal han vende tilbake og ruste seg, helt til sin festning. Daniel 11:10.

Vers ti er den tredje linjen, og den representerer «endens tid» i 1989. Den knyttes sammen med vers førti i kapittel elleve og Jesaja åtte vers åtte. Forbindelsen mellom disse tre versene identifiserer at vers elleve representerer den nåværende krigen i Ukraina, med Putin og Zelenskyj som antagonistene representert i slaget ved Rafia, slik det er fremstilt i vers elleve. Vers tolv identifiserer ettervirkningene av krigen i Ukraina og Putins skjebne. Vers tretten til femten er slaget ved Panium.

Temaet i vers ti er «endens tid», og i samsvar med de prinsippene som er forbundet med avforseglingen av sannheten ved «endens tid», rommer verset, selv om det bare er ett vers, en mengde profetiske linjer representert. Vers ti identifiserer begynnelsen på den skjulte historien i vers førti, som markerer begynnelsen på den tredje engels bevegelse og beseglingen av de hundre og førtifire tusen.

Verset knytter de syv tider i Tredje Mosebok tjuseks, slik de er identifisert i synet som begynner i Jesaja kapittel sju. Denne forbindelsen markerer foreningen av guddommelighet med menneskelighet, hvilket er fullendelsen av gudsfryktens mysterium under lyden av den sjuende basun, som er islams tredje ve.

Verset markerer 1989 som endetiden, og med forbindelsen til de sju tider i 3. Mosebok 26 innbefatter det William Millers grunnleggende sannhet og opprøret i 1863. Verset innleder den skjulte historien i vers førti. Det er derfor et vesentlig element i den kunnskapsøkningen som kommer ved endetiden i 1989 og begynner den profetiske framstillingen av de ytre begivenhetene som utgjør den skjulte historien i vers førti, og gjennom sin forbindelse med de sju tider identifiserer det også de indre begivenhetene i historien mellom 1989 og søndagsloven.

Tallet ti er et symbol på en prøve, og versenes forbindelse med synet i Jesaja sju legger vekt på å forstå sannheten.

For hodet for Syria er Damaskus, og hodet for Damaskus er Resin; og om fem og seksti år skal Efraim bli knust, så det ikke lenger er et folk. Og hodet for Efraim er Samaria, og hodet for Samaria er Remaljas sønn. Dersom dere ikke tror, skal dere sannelig ikke bli stående. Jesaja

7:8, 9.

Dere vil ikke bli stående dersom dere ikke tror at et «hode» representerer en hovedstad (Samaria og Damaskus) og en konge (Resin og Remaljas sønn Pekah). Dersom dere ikke forstår disse tre innbyttbare symbolene, i sammenhengen i Jesaja åtte, vers åtte, (som er det samme synet som i kapittel sju) da vil dere ikke være i stand til å identifisere Putin og Russland som sørens konge i vers elleve til femten.

Så se, Herren lar nå elvens vann komme over dem, mektige og veldige, nemlig kongen av Assyria og all hans herlighet; og han skal stige opp over alle sine løp og gå over alle sine bredder. Og han skal trenge inn i Juda; han skal oversvømme og gå over, ja, nå helt opp til halsen; og utbredelsen av hans vinger skal fylle bredden av ditt land, Immanuel. Jesaja 8:7, 8.

Temaet i vers ti er en tredelt prøvingsprosess som begynner ved endens tid og leder fram til nådetidens avslutning ved søndagsloven.

Og han sa: Gå bort, Daniel! For disse ordene skal holdes skjult og være forseglet inntil endens tid. Mange skal bli rensket og gjort hvite og prøvet; men de ugudelige skal fare ugudelig fram, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12:9, 10.

Ved «endens tid» blir Daniels bok «åpnet», og en tredelt prøvelsesprosess, slik den er fremstilt ved «lutret og gjort hvite og prøvet», begynner. De «vise» forstår, de «ugudelige» forstår ikke. Deres mangel på forståelse, likesom deres mangel på olje i lignelsen om de ti jomfruer, fører til at de blir tilintetgjort.

Mitt folk går til grunne av mangel på kunnskap; fordi du har forkastet kunnskap, vil også jeg forkaste deg, så du ikke skal være prest for meg. Siden du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine barn. Hosea 4:6.

Ordene «Mitt folk» betyr et paktsfolk, og dette paktsfolket skal forkastes og ødelegges på grunn av «mangel på kunnskap». Søndagsloven i De forente stater er veimerket der ting blir glemt eller husket. Husk sabbatsdagen er nåværende sannhet på det punktet. Det er der Tyros skjøge blir husket. Det er der Gud kommer Babylons synder i hu i Åpenbaringen.

Og jeg hørte en annen røst fra himmelen si: Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal bli medskyldige i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu. Gjengjeld henne slik som hun har gjengjeldt dere, og gi henne dobbelt igjen etter hennes gjerninger; i det beger som hun har fylt, fyll for henne dobbelt. Åpenbaringen 18:4–6.

Det er der at barna, eller den profetiske siste generasjonen av laodikeisk adventisme, blir avskåret. Det er der at dem som Daniel kaller de «ugudelige», åpenbarer at de hadde «glemt» Guds lov, og den delen av Guds lov som de glemte, er Guds profetiske regler eller lover. Sammenhengen er tydelig at de mangler den «kunnskap» som blir økt når Daniels bok blir åpnet. Daniel setter de «vise» i kontrast til de «ugudelige», og Jesus de «vise jomfruer» i kontrast til de «dåraktige jomfruer». Amos identifiserer den samme klassen som «fagre jomfruer», som dem som ikke er i stand til å finne det profetiske budskapet fremstilt ved øst, nord og havene.

Se, dager kommer, sier Herren Gud, da jeg vil sende hungersnød i landet, ikke hungersnød etter brød og ikke tørst etter vann, men etter å høre Herrens ord. Og de skal fare omkring fra hav til hav, og fra nord like til øst; de skal løpe hit og dit for å søke Herrens ord, men ikke finne det. På den dag skal de fagre jomfruer og de unge menn dåne av tørst. De som sverger ved Samarias synd og sier: Så sant din gud, Dan, lever! og: Så sant Beershebas gudstjeneste lever! — de skal falle og aldri reise seg igjen. Amos 8:11–14.

Budskapet de ikke kan finne, er framstilt ved hvor de leter idet de «farer omkring fra hav til hav og fra nord til øst». Amos sier at disse «fagre jomfruer» er i en «hungersnød» etter å høre «Herrens ord», og at «på den dag skal de løpe hit og dit for å søke Herrens ord, men de skal ikke finne det». Budskapet som ble avseglet opp fra Daniels bok ved endetiden i 1989, som oppfyllelse både av vers førti og av vers ti i kapittel elleve, er sammenfattet i de to siste versene i kapittel elleve.

Men tidender fra øst og fra nord skal forferde ham; derfor skal han dra ut med stor harme for å ødelegge og fullstendig gjøre ende på mange. Og han skal slå opp sitt palass' telt mellom havene ved det herlige hellige fjell; men han skal gå sin ende i møte, og ingen skal hjelpe ham. Daniel 11,44.45.

De dårlige, vakre og onde jomfruene som mangler oljen, budskapet fra øst, nord og havene, som forkastet kunnskapen og Guds pakt og lov, blir husket av Gud ved søndagsloven. Tre slag fremstilles i vers ti til femten. Jeg skiller disse tre slagene i tre historier, men de utgjør også en linje når de betraktes samlet, for vers ti åpner «endetiden» og innleder derfor en tredelt prøvingsprosess.

Vers ti står i forbindelse med de sju tider i 3. Mosebok 26 og dermed med adventismens grunnvoller og William Millers verk. Det andre trinnet av de tre trinnene er en visuell prøve som begynte da lyset fra vers elleve og krigen i Ukraina åpnet seg. Den andre prøven er visuell og representerer en prøve angående vår evne til å gjenkjenne aktuelle begivenheter i lyset av Guds profetiske Ord. Den tredje prøven er slaget ved Panium i vers femten, hvor Simon Barjona fikk sitt navn forandret til Peter, og dermed markerte beseglingen av de hundre og førtifire tusen like før nådetiden avsluttes ved søndagsloven i vers seksten.

Når vi betrakter Antiochus Magnus' fremtreden i hvert av de tre slagene som er fremstilt i vers ti, elleve og femten, ser vi også i historien i vers ni til seksten oppgangen og fallet til den falske profeten i Bibelens profeti.

Versene én til fire identifiserer dragemaktens oppgang og fall. Versene ni og ti identifiserer henholdsvis 1798 og 1989, og ved å gjøre det identifiserer versene ni til seksten den falske profetens oppgang og fall. Versene førti til førtifem fremstiller dyrets oppgang og fall. Versene ni og ti samsvarer også med vers førtis to «endetider» i 1798 og 1989.

Søster White gjør det klart for oss at å misforstå «endens tid» skaper forvirring om hvor profetiene skal anvendes.

«Mange gjør i dag det samme, i 1897, fordi de ikke har hatt erfaring i det prøvende budskapet som er innbefattet i den første, annen og tredje engels budskap. Det finnes dem som gransker Skriftene for å finne bevis for at disse budskapene ennå hører fremtiden til. De samler sammen

bevis for budskapenes sannhet, men de unnlater å gi dem deres rette plass i den profetiske historie. Derfor står slike i fare for å villed folket når det gjelder å fastsette budskapenes plassering. De ser og forstår ikke endetiden, eller hvor budskapene skal plasseres. Guds dag kommer med stille skritt, men de angivelig vise og store menn prater om 'høyere utdannelse', som de antar har sin opprinnelse hos endelige mennesker. De kjenner ikke tegnene på Kristi komme eller på verdens ende.» Sermons and Talks, bind 1, 290.

Temaet i vers ti er «endetiden», og det finnes flere «endetider» angitt i kapittel elleve. Dersom du «ikke ser og forstår» «endetidene» i kapittel elleve, vil du ikke vite når du skal «plassere budskapene». Hun sier: «det finnes dem som gransker Skriftene», og som med alle profeter er hennes ord rettet til de siste dager; derfor er de hun identifiserer i de siste dager, en klasse som ikke forstår endetiden, og de er således også Amos' «fagre jomfruer» som faller og aldri reiser seg igjen.

I kapittel elleve, vers én, står Darius og Kyros sammen for å markere endetiden i 1989. Da Ptolemaios dro til Babylon og førte kongen i nord bort i fangenskap i Egypt i 246 f.Kr., og dermed på sin side typifiserte 1798 slik det er fremstilt i versene sju til ni, var det en «endetid». Vers ti er «endetiden» i 1989.

1798 er slutten på de to tusen fem hundre og tjue årene med adspredelse over det nordlige riket Israel, som begynte i 723 f.Kr. Tolv hundre og seksti år senere, i 538, hersket pavedømmet i tolv hundre og seksti år, inntil 1798. 1798 er «endetiden», for det er slutten på de sju tider, og også de tolv hundre og seksti årene, så vel som de tolv hundre og nitti årene i Daniel kapittel tolv. 1798 er «endetiden», og derfor er også 538 «endetiden». 538 er slutten på de tolv hundre og seksti årene da hedenskapet trampet ned Guds helligdom og hans hær, hvilket gikk forut for at pavedømmet gjorde det samme verk i den samme tidslengden.

538 representerer pavemaktens opphøyelse, og ved å gjøre det representerer det pavemaktens opphøyelse igjen ved søndagsloven. Søndagsloven identifiserer en «endetid». Derfor markerer vers seksten, så vel som vers én, sju til ni og vers ti, alle «endetiden». Denne sannheten skal forstås av dem som vet når budskapene skal plasseres. Pompeius oppfylte vers seksten da han inntok Jerusalem. Han ble etterfulgt av Julius Cæsar, Augustus Cæsar og Tiberius Cæsar. Jesu fødsel var en «endetid», og den fant sted på Augustus Cæsars tid.

Da skal det i hans sted stå fram en som utskriver skatter i rikets herlighet; men innen få dager skal han bli ødelagt, verken i vrede eller i strid. Daniel 11:20.

Vers tjue føyer seg til listen over «endetidens tid» i kapittel elleve, og det gjør også keiser Tiberius, som regjerte under Kristi korsfestelse.

Og i hans sted skal en foraktelig person stå fram, en som de ikke vil gi kongelig verdighet; men han skal komme uventet og sikre seg riket ved smiger. Og flommens hærer skal skyllles bort for hans ansikt og bli knust; ja, også paktsfyrsten. Daniel 11:21, 22.

Korset står i sentrum av den profetiske uken som Kristus kom for å stadfeste for de mange.

Og han skal stadfeste pakten med mange i én uke; og midt i uken skal han gjøre slutt på slaktoffer og grødeoffer, og på grunn av ødeleggelsens vederstyggeligheter skal han gjøre det øde, helt til fullendelsen; og det som er fast bestemt, skal bli utøst over den øde. Daniel 9:27.

Midt i uken har vi en begynnelse og en avslutning, for de første ett tusen to hundre og seksti dagene endte nettopp der de neste ett tusen to hundre og seksti dagene begynte. Uken samsvarer med de sju tider med adspredelse over det nordlige riket, som representerte både hedenskap og pavedømme som tråkket ned helligdommen og hæren.

Så hørte jeg en hellig tale, og en annen hellig sa til den hellige som talte: Hvor lenge gjelder synet om det stadige offer og ødeleggelsens overtredelse, så både helligdommen og hæren blir overgitt til å trampes ned? Daniel 8:13.

538 er en «endens tid», og den samsvarer med korset, som også er slutten på en profetisk periode. 538 og korset gir to vitner om at både begynnelsen og avslutningen av en profeti profetisk er markert som en «endens tid».

Vers tjueen og tjueto, vers tjue, vers seksten, vers ti, versene sju til ni og vers én markerer alle «endetiden». Vers tjuetre identifiserer den alliansen som de makkabeiske jødene inngikk med det hedenske Roma i 161 til 158 f.Kr. Historien om det hasmoneiske dynastiet, fra deres første strid og frem til deres ende i Jerusalems ødeleggelse i år 70 e.Kr., representerer frafalden protestantisme i De forente stater, med begynnelse i 1844, slutten på en tidsprofeti, og derfor en «endetid», og med avslutning ved søndagsloven slik den er representert ved år 70 e.Kr.

Vers tjuefire angir en «endetid» i 167 f.Kr. ved slaget ved Modein og også i år 70 e.Kr., idet begge er forbilder på henholdsvis 1844 og søndagsloven. Vers tjuefire, versene tjueen og tjueto, vers tjue, vers seksten, vers ti, versene syv til ni og vers én markerer alle «endetiden».

Vers tjuefire identifiserer det tre hundre og seksti år lange overherredømmet til det hedenske Roma, og markerer dermed både begynnelsen i 31 f.Kr. og avslutningen i 330 som «endenes tid». Vers tjuesju og tjueni identifiserer både begynnelsen og avslutningen av denne perioden, så vers tjuefire, vers tjuesju, vers tjueni, vers tjuetre, vers tjueen og tjueto, vers tjue, vers seksten, vers ti, vers syv til ni og vers ett markerer alle «endetiden».

Vers trettien identifiserer 538 som tiden da ødeleggelsens vederstyggelighet ble satt opp, og vers trettiseks og førti identifiserer 1798 som «endens tid». 538 i vers trettien og 1798 i vers trettiseks og førti, vers tjuesju og tjueni, vers tjuefire, vers tjuetre, vers tjueen og tjueto, vers tjue, vers seksten, vers ti, vers sju til ni og vers ett markerer alle «endens tid».

«Endens tid» er markert tretten ganger før vers førtien, som er søndagsloven og enda en «endens tid», likesom vers førtifem, når paven kommer til sin ende uten at noen hjelper ham. Femten ganger er «endens tid» plassert i kapittel elleve. Temaet i vers ti er «endens tid». Det representerer de sannheter som blir forseglet opp i forseglingstiden for de hundre og førtifire tusen.

Vi vil fortsette i den neste artikkelen.